ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 29 Ἀπριλίου 1890 Ἀριθ. 163

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος των Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει τοῦ Παρνασσοῦ. — Ἡ πρωτομαγιά. (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου — Τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ (ἀναγνωσμα τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας.) Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου (ὑπὸ δος Τούλας Κόκκαλη. — Αἱ ἐκλεκταὶ τοῦ Παραδείσου (
Ἡ Ποικιλτικὴ Γ'. — Συμβουλή. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΕΝ ΤΗ· ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ· ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Ὀλίγισται Ἑλληνίδες ἐτίμησαν διὰ τῆς συμβολῆς των τὴν πρώτην ἐν Ἀθήναις καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν, τὴν ἀποπειρωμένην νέαν νὰ ρυμοτομήσῃ ὁδὸν διὰ τὴν παρ' ἡμῖν θνησιγενῆ καλλιτεχνίαν.

Καὶ ὡς ἐκθέτιδες καὶ ὡς ἐπισκέπτριαι αἱ κυρίαι ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων. Σεῖς βεβαίως ἐπεσκέρθητε τὴν ἔκθεσιν, ἠρωτήθη παρά τινος νεαρὰ κόρη ἐκ τῶν τακτικῶν θαμιστριῶν πάσης χορευτικῆς ἑσπερίδος. Ὄχι, εἶπεν ἐκείνη· τί θέλετε νὰ κάμω εἰς τὴν ἔκθεσιν; Δὲν διασκεδάζει βεβαίως τις ἐκεῖ, ἀλλ' οὔτε πηγαίνει κόσμος ἐκλεκτός, ὅπως εὕρῃ τις συντροφιὰν εὐχάριστον.

Καὶ αὐτὴ δυστυχῶς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, εἶναι ἡ γνώμη τῶν πλείστων. Ἐὰν ἐξετίθεντο ἐσθῆτες καὶ πῖλοι καὶ κοσμήματα τοῦ συρμοῦ, αἱ αἴθουσαι τοῦ Παρνασσοῦ θὰ ἔβριθον ἐκ γυναικῶν πάσης τάξεως, καὶ αἱ προσφοραὶ θὰ ἦσαν γενναῖαι πρὸς ἀπόκτησιν καλλωπιστικῶν ἐξαρτημάτων, καὶ ζωηρότης καὶ συγκίνησις καὶ χαρὰ καὶ λύπη θὰ εἰκονίζετο ἐπὶ τῶν νεαρωτέρων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν γεροντοτέρων προσώπων.

Ἀλλ' εἰς καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν, εἰς ἐπικοινωνίαν δηλ. μετὰ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ, εἰς παροχὴν τῆς ψυχῆς ποιᾶς τινος ἐντρυφήσεως καὶ ἀπολαύσεως, εἰς θέρμανσιν καὶ ἀναζωογόνησιν τῶν ὀσημέραι ἐξυλιζομένων εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν μόνον συνδετικὸν κρίκον τῆς μετὰ τοῦ Πλάστου ἐπικοινωνίας τοῦ πλάσματος, πῶς δύναται νὰ ἐντρυφήσῃ ἡ παρ' ἡμῖν γυνή, ἣν οὔτε τὸ σχολεῖον, οὔτε ὁ οἶκος παρεσκεύασεν εἰς τοῦτο καταλλήλως;

Εἶναι ἐν τούτοις παράδοξον ἀληθῶς καὶ θλιβερὸν φαινόμενον διὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ζῶμεν, πῶς ἡ γυνὴ ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ἔμφυτον τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ, ἔστω καὶ μὴ τυχοῦσα ἀνατροφῆς καλλιτεχνικῆς δύναται νὰ μένῃ τόσον ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος περὶ τὴν θεραπείαν τῆς τοῦ καλοῦ τέχνης. Καὶ αἱ ὀλίγαι δὲ σχετικῶς εἰς αὐτὴν ἐπιδιδόμεναι πῶς ἀποφεύγουσι νὰ ἐνθαρρύνωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἐπίδοσιν τῶν πολλῶν διὰ τοὺς παραδείγματός των!

Μόνον ὀκτὼ Ἑλληνίδες μεταξὺ τόσων χιλιάδων γυναικῶν ἐκθέτουσιν ἔργα των εἰς τὸν Παρνασσόν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι βεβαίως ὁ εὐγλωττότερος κατήγορος τῆς ἀφιλοκαλίας τῆς νέας γενεᾶς, τῶν ἀναξίων ἀπογόνων τῆς Λάλας, τῆς Τιμαρέτης καὶ τῆς Κόρας, τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων Ἑλληνίδων ἐπινοητριῶν τῆς ζωγραφικῆς καὶ πλαστικῆς.

Πολλαὶ αἵτινες εἶχον ἐκθέσει ἀρκούντως καλὰ ἔργα των εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων, ἀπηξίωσαν νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Παρνασσοῦ. Οὐδεμία τῶν κυριῶν τούτων ἐνόησεν ὁποίαν σημασίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ βίου ἡμῶν, ὡς ἔθνους ὁπωσδήποτε πεπολιτισμένου, ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης ταύτης καλλιτεχνικῆς αἰθούσης. Οὐδεμία ἐνόησεν οἷον στάδιον εὐγενοῦς ἐνασχολήσεως διανοίγει πρὸς τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἡ καλλιτεχνία, καὶ πόσον ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως ταύτης καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν δοκιμίων των ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀνάψῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸν ἱερὸν σπινθῆρα, ὃν ὁ ψυχρὸς ὑλισμὸς ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἀνηλεῶς ἀποκρυσταλλοῖ. Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἐνόησεν ὅτι ἔργον γυναικὸς ὅσον καὶ ἂν εἶναι μέτριον περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅσον καὶ ἂν ὑστερῇ κατὰ τὴν περὶ τὰ καθ' ἕκαστα γραμμικὴν ἀκρίβειαν,

ένέχει ὅμως πάντοτε πλείονα φυσικὴν ζωὴν καὶ διαθέτει τὸν αὐστηρότατον τεχνοκρίτην ἐπιεικῶς, ἵνα μὴ εἴπωμεν εὐνοϊκῶς.

«Ἡ γυνή, εἶπέ που ὁ Michelet, αἰσθάνεται τὴν τέχνην πολὺ διαφόρως τοῦ ἀνδρός. Ὅπου οὗτος βλέπει φῶς, ἐκείνη βλέπει πῦρ. Ἡ ἰδέα της αἰσθηματοποιεῖται. Καὶ ἐκτελοῦσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αἰσθήματος, ἡ γυνὴ εἶναι ἀμίμητος». Καὶ ὁ δαιμόνιος συγγραφεὺς ἔχει δίκαιον. Ὁ ἀνὴρ δύναται βεβαίως νὰ ἀπεικονίσῃ ἓν ἄνθος μὲ ὅλην τὴν φυσικὴν τῶν χρωμάτων του ζωηρότητα καὶ τὰ κανονικὰ τῶν γραμμῶν του σχήματα, ἀλλ' εἶναι δύσκολον δι' αὐτὸν νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μαντεύσητε, νὰ αἰσθανθῆτε τὸ ἄρωμά του, ὡς ὁ χρωστὴρ γυναικός.

Ἓν ὡραῖον τοπίον, μία μαγευτικὴ γωνία δάσους ἀπεικονίζεται βεβαίως θαυμασίως ὑπὸ δεξιᾶς χειρὸς καλλιτέχνου, ἐστολισμένον μὲ ὅλα τὰ κάλλη τῆς ἀνοίξεως, μὲ ὅλην τὴν ἔντεχνον τῶν ἀπόψεων ἀκρίβειαν.

Ἀλλ' οὐδὲν μαρτυρεῖ ὅτι τὸ φύλλωμα τοῦ τοπίου φρίττει ἔτι ὑπὸ τὴν ἀντήχησιν τῆς μελῳδικῆς τῶν ἀηδόνων συμφωνίας, αἴσθημα, ὅπερ μόνον γυναικεία χεὶρ δύναται νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἄψυχον ὀθόνην.

Ἰδοὺ διατί αἱ μὴ ἐκθέσασαι ἔργα των Ἑλληνίδες ἀδικοῦσι καὶ τὰς ὁμοφύλους καὶ ἑαυτὰς καὶ τὸ κοινόν. Ἡ γυναικεία σχολὴ εἶναι ἴσως ἡ ἀτελεστέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ καλλιλοτέρα ὅπως γεννήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τὴν συγκίνησιν, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καλόν.

Ἐντεῦθεν τὰ ἰχνογραφήματα τῆς κ. Ἔφφης Χατζηλαζάρου, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀξιώσεις ὑψηλῆς καλλιτεχνικῆς διακρίσεως, χωρὶς νὰ εἶναι τοποθετημένα ὅπου τὸ προσπίπτον καταλλήλως φῶς ἠδύνατο νὰ τοῖς προσθέσῃ ζωήν, συγκινοῦσι καὶ ἑλκύουσιν ἐφ' ἱκανὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπισκέπτου. Αἱ ἐκφραστικώταται φυσιογνωμίαι τῶν δύο ἐκείνων χαριτωμένων παιδίων σᾶς προδίδουσιν ὅλην τὴν εἰς τὰ στήθη των ἐδρεύουσαν παιδικὴν χαράν, τὴν ἑτοίμην νὰ μεταβληθῇ εἰς στιγμιαίαν λύπην. Ὅλην τὴν ἀθῶαν πονηρίαν, τὴν κακῶς συγκρατουμένην ἐπιθυμίαν των τοῦ νὰ παύσωσιν ἀκινητοῦντα καὶ τὸν πόθον των νὰ ριφθῶσιν ἀνὰ τὴν αἴθουσαν, νὰ κόψωσιν ἀπ' ἐδῶ ἓν φύλλον, νὰ ἀνατρέψωσιν ἓν κάθισμα ἢ νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Κας Ἀβραμιώτου ἓν τεμάχιον χώματος, ἵνα δι' αὐτοῦ νέα καὶ αὐτὰ πλάσωσι προπλάσματα.

Ἀλλ' εἶναι λοιπὸν ἡ Ἀκρόπολις τῆς κ. Ἀβραμιώτου ἐκ χώματος; ἐρωτᾷ ἡ ἀναγνώστρια. Ὁμοιάζει τόσον πρὸς τὸ φυσικόν, ὥστε δικαίως οἱ μικροὶ ἥρωες τῆς κ. Ἔφφης Χατζηλαζάρου δύνανται νὰ ἀπατηθῶσι· θύματα ἐν τούτοις τῆς τοιαύτης ἀπάτης δὲν εἶναι μόνον τὰ παιδία, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι. Ἡ τέχνη τῆς κ. Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος παρ' ἡμῖν, καὶ ἡ ἐκ ναυτοχάρτου πεπιεσμένου πλαστικὴ πρώτην ἤδη φορὰν φέρει εἰς αἴθουσαν μνημεῖον, ὅπερ οἱ μακροὶ ἐσεβάσθησαν αἰῶνες καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐξωκειώθημεν νὰ βλέπωμεν ἐσχεδιασμένην.

Ἡ κ. Αἰκ. Ἀβραμιώτου ἐν τῷ προπλάσματι τῆς Ἀκροπόλεως ἀνέλαβεν ἔργον δημιουργοῦ καὶ τολμηρᾶς καλλιτέχνιδος. Δημιουργοῦ, διότι ἐκ τοῦ νεκροῦ χάρτου κατεσκεύασε τὸν ἱερὸν βράχον, μὲ ὅλην τὴν σκληρότητα καὶ τὰς φυσικὰς ἀνωμαλίας του, μὲ ὅλην τὴν γεωμετρικὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν τῶν χρωμάτων ὑπὸ γεωλογικὴν ἔποψιν ποικιλίαν. Τολμηρᾶς καλλιτέχνιδος, διότι αἱ γεροντικαὶ καὶ ἀσθενεῖς γυναικεῖαι χεῖρές της ἐτόλμησαν νὰ πλάσωσιν ἐν μικροτέρῳ μὲν σχήματι, πανομοιοτύπῳ ὅμως τοῦ φυσικοῦ ὅ,τι ἐσχεδιάσθη, ἐπλάσθη, ἐγλύφη ὑπὸ τοῦ δαιμονίου Φειδίου, Ἰκτίνου καὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῖς μεγαλοφυῶν καλλιτεχνῶν, ὅ,τι συνετάραξε καὶ συνταράττει ἀπὸ χιλιάδων ἤδη ἐτῶν τὴν καρδίαν παντὸς πεπολιτισμένου.

Ἐδῶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῶν Προπυλαίων, ἅτινα ὡς ἄλλος Μνησικλῆς ἡ σεβαστὴ κυρία ἔπλασεν. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ὁ περίφημος τῆς Ἀθηνᾶς ναὸς μὲ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ κίονας, μὲ τὴν θαυμαστὴν ἀκρίβειαν τῶν γραμμῶν, τὴν ἀποπνέουσαν τὴν ἄδολον τοῦ Ἰκτίνου περὶ τὴν συμμετρίαν καὶ ἁρμονικὴν διάταξιν μεγαλοφυΐαν.

Πόσα δύναται νὰ εἴπῃ τις περὶ τοῦ ἔργου τούτου καὶ πόσον ἁπλοποιεῖται διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ μελέτης τῶν ἀρχαίων μνημείων ἡ δυσκολία τῆς διδασκαλίας τῶν στοιχειωδῶν τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνικῆς ἱστορίας μας πρὸς τὸν πολὺν κόσμον, πρὸς τὰ ἐννέα δέκατα τῶν Ἑλλήνων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν ἀγνοούντων διατί ὁ Παρθενὼν καλεῖται οὕτω, διατί ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτοῦ εἰκόνες χριστιανικαί, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἴχνη Μωαμεθανισμοῦ. Τῶν ἐκπληττομένων — πρὸς αἶσχος ὅλων μας, καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπὶ τῆς Παιδείας κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν — διὰ τὴν μωρίαν τῶν Ἄγγλων καὶ ξένων περιηγητῶν, οἵτινες ἐκκινοῦσιν ἀπὸ τὰ τέσσαρα τοῦ κόσμου σημεῖα, ἵνα προσκυνήσωσι τὰ χώματα τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς καὶ ἀπονείμωσι τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας των πρὸς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν ἐκπολιτιστῶν τῆς οἰκουμένης.

Ἀλλ' ἀφῶμεν τὴν Ἀκρόπολιν τῆς κ. Ἀβραμιώτου, περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ γενήσεται λόγος, καὶ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν γυναικείων ἐκθεμάτων μελέτην μας. Συμπλέγματα ἀνθέων, τῶν φυσικῶν φίλων καὶ συντρόφων τῆς γυναικός —τινὲς ἀποκαλοῦσιν αὐτὰ καὶ ὁμοιώματα αὐτῆς—, ἀπεικονίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν γυναικείων ἐκθεμάτων.

Αἱ κ. κ Μαρία Λύτσικα, Μαρία Ἀμοιραδάκη, Μαρία Σκούφου ὡραῖα ἔγραψαν ἄνθη ἐπὶ κηρωτῆς ὀθόνης, ἐπὶ πινακίων, ἐπὶ μεταξιωτοῦ ὑφάσματος.

Ἡ κ. Σαρίτα Ρίζου Ραγκαβῆ ἐκθέτει διαφόρους ὀθόνας, ἐφ' ὧν θαυμασίως δι' ἐπιτυχεστάτων εἰκόνων ἀπομιμεῖται τὴν ὡραίαν τῶν Γάλλων τέχνην Gobelins. Τόσον ἐπιτυχὴς καὶ φυσικὴ εἶναι ἡ ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων ἐν ἑκάστῃ τῶν ραφῶν, ὥστε δυσκολεύεταί τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι ἔργον χρωστῆρος καὶ ὄχι προϊὸν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν Γαλλίᾳ ἐργοστασίων Gobelins, ὧν ἕκαστον τεμάχιον τιμᾶται χιλιάδων πολλῶν φρ. καὶ εἰς ἃ τὸ Πάνθεον καὶ πολλὰ ἄλλα τῆς γαλλικῆς μητροπόλεως μουσεῖα ὀφείλουσι τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως αὐτῶν.

Ἡ κ. Μαρίνα Κουρουσοπούλου κλείει τὴν πτωχήν, ἀλλ' ὡραίαν συλλογὴν τῶν γυναικείων ἐκθεμάτων δι' ἰχνογραφήματος καλοῦ, ἀπεικονίζοντος Ἠπειρώτιδα γυναῖκα. Ἔργα ἀνδρῶν καλλιτεχνῶν ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ καλά, ὧν ἡ κρίσις δὲν ἀπόκειται εἰς τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν γραφίδα. Τὰ ἔργα τοῦ Γύζη, τοῦ Γιαλινᾶ, τοῦ Προσαλέντη καὶ τοῦ Φιλαδελφέως δύνανται νὰ κρίνωσι μόνον ἁρμόδιοι τεχνοκρίται. Ἡμεῖς ἓν μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ καλλιτέχναι μας ἔχουσιν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως καὶ ὑποστηρίξεως, ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς κ. Καυταντζόγλου, τῆς ἀντὶ 1500 δρ. ἀγορασάσης ὡραίαν εἰκόνα τοῦ Γύζη εἶναι ἀνάγκη νὰ μιμηθῶσιν αἱ λοιπαὶ πολυτάλαντοί μας

Κυρίαι, ἵνα, στολίζουσαι τὰς αἰθούσας των δι' ἑλληνικῶν ἔργων, ἀποδείξωσιν ὅτι καὶ αὗται ποθοῦσι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς καλλιτεχνίας ἐν Ἑλλάδι.

ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ

Πάλιν ὁ Μάης ἔρχεται κ' ἡ φύσ' ἡ ζηλεμμένη
Ὅλη τραγούδια καὶ χαρὰ
Τὸν ὑποδέχεται φαιδρὰ
Ἀνθοστεφανωμένη.

Ὅλα ζητοῦν τὸν ἔρωτα, ἡ λίμνη, τὸ ποτάμι,
Τὸ ρόδο ποὺ μοσχοβολεῖ,
Τ' ἀηδόνι ποὺ γλυκολαλεῖ,
Τὸ τρυφερὸ καλάμι.

Κι' ὁ ἔρωτας 'περήφανος 'ς ὅλα πετᾷ τὰ μέρη,
Καὶ πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
Μ' ἕνα του φίλημα γλυκὺ
Τὰ βάσανά του φέρει.

Ἀναστενάζουν τὰ βουνά, τὰ δάση, τὰ θηρία,
Ἡ ἀνθισμένη 'μυγδαλιά,
Ἡ ἀχυρόπλεχτη φωλιά,
Τὰ δειλιασμένα ἰα.

Ὁ κάμπος καταπράσινος στέλνει μὲ τ' ἀεράκι
'Σ τὴν ἄνοιξι λόγια γλυκὰ
Καὶ τραγουδεῖ ἐρωτικὰ
Τὸ φλύαρο ρυάκι.

'Σ τὸν καταγάλαν' οὐρανὸ τὸ βλέμμα της στηρίζει
Ἡ χλόη πάλιν ἡ δειλὴ
Κ' ἐντροπαλή, ἐντροπαλὴ
«Σὲ ἀγαπῶ!» ψελίζει.

Σκορπίζουν βάλσαμον παντοῦ τὰ δροσερὰ λουλούδια
'Σ τὰ δένδρα 'πάνω τὰ πουλιὰ
Ψέλνουν μὲ χίλια δυὸ φιλιὰ
Μαγευτικὰ τραγούδια

«Σὲ ἀγαπῶ! σὲ ἀγαπῶ!» μὲ πόθο ψιθυρίζουν
Καὶ ἁρμονία μυστικὴ
Μ' αὐτὴ τὴ θεία μουσικὴ
Τὰ πάντα σχηματίζουν.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΒΡΑΜΙΩΤΟΥ

Εἰς χώραν, ἔνθα οἱ καλλιτέχναι στέφονταί μᾶλλον δι' ἀκανθῶν ἢ διὰ στεφάνου δάφνης, τὸ ὄνομα τῆς Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου εἶναι σχεδὸν ἄγνωστον.

Καίτοι δὲ ἡ καλλιτεχνικὴ δεξιότης της θὰ ἐξησφάλιζεν αὐτῇ ἐν Εὐρώπῃ θέσιν ἐπιφανῆ καὶ μέσα ἄφθονα συντηρήσεως, οὐχ ἧττον ἡ εὐγενὴς κυρία προετίμησε νὰ ταφῇ ζῶσα ὑπὸ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα τῶν συμπολιτῶν της ἢ νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος της.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις. Ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων ἰατρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατήγετο ἐκ Ζακύνθου, ἣν δὲ πρόξενος τῆς Δανίας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Πειραιεῖ.

Ἡ Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου εἶναι ἡ μόνη ἴσως Ἑλληνίς, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς καλλιτεχνικῆς ἐν Ἑλλάδι στειρότητος, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν εἶχε τὸ θάρρος τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας της καὶ ἐτόλμησε πρώτη αὐτὴ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς σχετικὰς μελέτας καὶ ἐνασχολήσεις.

Τὸ ἔξοχον καὶ ἰδιοφυὲς πνεῦμα τῆς σεβαστῆς κυρίας εἶχε κατανοήσει ἡ ἀείδιμος Χίλλ, ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ τῆς ὁποίας αὕτη εἰργάσθη κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἱδρύσεώς του ἔτη ὡς παιδαγωγός. Παρ' αὐτῆς συνεστήθη αὕτη εἰς τὴν βασίλισσαν Ἀμαλίαν, ἥτις, ἐπιθυμοῦσα νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς καλὸν τοῦ τόπου τὰ φυσικὰ προσόντα τῆς προστατευομένης της, ἀπέστειλεν αὐτὴν ἰδίαις δαπάναις κατὰ τὸ 1851 εἰς Ἑλβετίαν, πρὸς μελέτην τῶν ὀργανισμῶν καὶ τῆς λειτουργίας τῶν ἐκεῖ παρθεναγωγείων.

Ἀλλ' ἡ κυρία Ἀβραμιώτου, ἧς τὰ στήθη κατέφλεγεν ὁ ἱερὸς τῆς τοῦ καλοῦ λατρείας σπινθήρ, ἀφιέρωσε τὰς ἐλευθέρας τῆς σπουδῆς της ὥρας εἰς τὴν προσφιλῆ της καλλιτεχνίαν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ὡραίας χαρτογλυφικῆς, τῆς θυγατρὸς τῆς ἐνθέου τοῦ Φειδίου τέχνης.

Περατώσασα ἣν εἶχεν ἀναλάβει ἐν Ἑλβετίᾳ ἐντολήν, μετέβη εἰς Παρισίους, ἔνθα, διακούσασα μαθήματα ἐν ἀνωτέρῳ δημοσίῳ παρθεναγωγείῳ, ἔλαβε κατὰ τὸ 1853 πτυχίον μετ' ἐπαινετικῆς ἐκθέσεως τῆς τότε ἐπιθεωρητρίας τῶν Σχολείων τῶν Παρισίων περὶ τῆς ἐκτάκτου καὶ δοκίμου ἐπιδόσεως αὐτῆς εἰς τὰ παιδαγωγικὰ καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς φύσεως πρὸς διοργάνωσιν καὶ καταρτισμὸν σχολείων μορφωτικῶν διὰ νεάνιδας.

Ἐπανελθοῦσα εἰς Ἀθήνας ἡ κ. Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου δὲν ἐχρησιμοποιήθη παρὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀρσακείου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Εὐρώπην ὑπὸ τῆς τότε ἐκπτώτου βασιλίσσης Ἀμαλίας.

Κληθεῖσα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνέλαβε τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐπί τινα χρόνον διεύθυνσιν τοῦ ἐν Πέρᾳ πρώτου Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου τῆς Παναγίας, μεθ' ὃ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ἠσχολήθη εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ἐκ ναυτοχάρτου ὁμοιώματος τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπερ κοσμεῖ ἤδη τὰς αἰθούσας τοῦ ἐν τῷ Κρυσταλλίνῳ παλατίῳ τοῦ Λονδίνου Βρεττανικοῦ Μουσείου.

Τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο κατὰ τὴν διὰ Παρισίων εἰς Ἀγγλίαν μεταφοράν του ἐτοποθετήθη ἐπί τινα χρόνον ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ μεγάρου τοῦ Ἠλυσίων Πεδίων καὶ ἐπεσπάσατο δικαίως τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν σοφῶν καὶ καλλιτεχνῶν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Φόρον δὲ ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ ἀποτίνουσα τότε ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ὠνόμασε διὰ παμψήφου ἐπιδοκιμασίας ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος τὴν ἔξοχον Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα κ. Αἰκατερίναν Ἀβραμιώτου, ἀπονείμουσα αὐτῇ καὶ σχετικὸν δίπλωμα.

Τῆς αὐτῆς ἔτυχεν ἐνθέρμου δεξιώσεως τὸ ἔργον τῆς κ. Ἀβραμιώτου καὶ ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Πρωτευούσῃ ἔνθα ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου ὁλόκληρον ἄρθρον ἀφιέρωσεν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐξόχως θαυμασίου ἔργου της, οὗτινος ἡ ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ κατάταξις ὡς τεχνικοῦ κειμηλίου, ἀπηθανάτισε τὴν τεχνουργήσασαν καὶ τιμᾷ μεγάλως τὴν τόσον πτωχὴν εἰς καλλιτεχνικὰς μεγαλοφυΐας σύγχρονον Ἑλλάδα.

Δὲν ἐδελέασαν ἐν τούτοις αὐτὴν αἱ ἐν Εὐρώπῃ ἀπονεμηθεῖσαι αὐτῇ δάφναι, ἀλλ' οὔτε ἡ προσδοκία μέλλοντος ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εὐτυχοῦς, ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Παρισίους ἢ εἰς Λονδῖνον. Ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος, ἡ πεποίθησις ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς

εἴλκυσε καὶ πάλιν τὴν ἐπὶ μικρὸν ἀποδημήσασαν Ἑλληνίδα εἰς τὴν κλασικὴν τῶν πατέρων της γῆν. Τῇ προτροπῇ πολλῶν φίλων της ἀνέλαβε τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἵδρυσιν ἰδιοσυντηρήτου Παρθεναγωγείου, ὅπερ κατεπολεμήθη μετέπειτα παρὰ τοῦ Ἀρσακείου, τοῦ αὐτόσε ἀποφασίσαντος τὴν σύστασιν παραρτήματος τοῦ ἐνταῦθα διδασκαλείου. Ἡ κ. Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου ἠναγκάσθη τότε νὰ ἀποχωρήσῃ, τὸ δὲ νῦν ἐν Κερκύρᾳ Ἀρσάκειον, εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὑπ' αὐτῆς διοργανωθὲν πρῶτον ἀνώτερον ἐν Κερκύρᾳ Παρθεναγωγεῖον.

Ἀπογοητευθεῖσα ἐκ τῆς συστηματικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀντιδράσεως ἐκείνων, ἀκριβῶς, οἵτινες ὤφειλον νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ χρησιμοποιήσωσιν αὐτὴν ὑπὲρ τῆς ὑγιοῦς μορφώσεως τῶν Ἑλληνίδων παρθένων, ἡ σεβαστὴ γυνὴ ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τέχνην της, ἧς ἕτερον μεγάλης ἀξίας ἔργον ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεστάλη εἰς τὸ Θεολογικὸν Μουσεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ δὲ νῦν ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρνασσῷ ἐκτεθεῖσα Ἀκρόπολίς της ἐν καταπληκτικῇ ὁμοιότητι καὶ ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν φυσικήν, μετὰ τῶν παραλασσόντων χρωματισμῶν τοῦ βράχου, μετὰ τοῦ ὑπογείου ναΐσκου καὶ τῶν ἐλαχίστων φυσικῶν σχισμάτων, ἐσοχῶν καὶ ἐξοχῶν, μετὰ τῶν Προπυλαίων καὶ τῶν θαυμασίας τέχνης κιόνων τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τῶν λοιπῶν μνημείων, εἶναι τὸ τελευταῖον ἔργον τῆς σεβαστῆς γηραιᾶς καλλιτέχνιδος. Πρὸς ἐπιτυχῆ κατὰ τὸ φυσικὸν ἀπομίμησιν ποσάκις ἄρα ἡ ὑπὸ τοῦ θείου τῆς καλλιτεχνίας πυρὸς φλεγομένη κυρία, ἀψηφοῦσα τὰ παγερὰ τοῦ χειμῶνος ψύχη, περιῆλθε τὸν ἱερὸν βράχον καὶ ἐξήτασε λίθον πρὸς λίθον καὶ καταμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος, ἵνα οὕτω εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καλλιτεχνικῆς φαντασίας τῶν συλλαβόντων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἀθανάτων τῆς τέχνης μυστῶν, καὶ ἀναπαραστήσῃ τὸ θεῖον τοῦτο ἀριστούργημα τόσον ἐπιτυχῶς.

Θὰ εἶναι δὲ αἶσχος διὰ τὸν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνισμόν, αἶσχος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνησιν, αἶσχος διὰ τὰς πολυταλάντους κυρίας μας ἡ ἀπαλλοτρίωσίς μας καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀριστοτεχνήματος τούτου. Τοιαῦτα ἔργα ὤφειλεν αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας νὰ ἀγοράζῃ, ὅπως στολίζωσι τὰς αἰθούσας τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων σχολείων της, καὶ ὅπως ἐπ' αὐτῶν οἱ Ἑλληνόπαιδες διδάσκωνται τὴν καλλιτεχνικὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων των, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὀφειλομένην λατρείαν πρὸς τὰ ἀρχαῖα ταῦτα κειμήλια τῆς τέχνης, περὶ ὧν οὐδεμίαν μέχρι σήμερον ἔχουσιν ἰδέαν.

Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ κατανοηθῇ πόσον εὐεργετικῶς ἤθελεν ἐπιδράσει ἡ ἐπὶ τοιούτων ὁμοιωμάτων ἀρχαίων μνημείων μελέτη τῆς τέχνης διὰ τὴν ἑλληνοπρεπῆ διάπλασιν των ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνοπαίδων, ἡ κ. Αἰκατερίνα Ἀβραμιώτου ὤφειλε νὰ ἱδρύσῃ μέγα ἐργαστήριον, ἵνα προμηθεύσῃ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πολυπληθῶν Ἑλληνικῶν παροικιῶν τοιαῦτα μουσεῖα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Δυστυχῶς σήμερον οὐ μόνον ἐργαστηρίου στερεῖται ἡ σεβαστὴ καλλιτέχνις, ἀλλ' ἵνα ἐν σχετικῇ ἡσυχίᾳ καὶ εὐρυχωρίᾳ ἐπεξεργασθῇ τὴν Ἀκρόπολίν της, ἐδέχθη τὸ ὑπὸ ξένην στέγην προσενεχθὲν αὐτῇ καλλιτεχνικὸν ἄσυλον παρὰ τῆς ὑπὲρ παντὸς καλοῦ ἐνθουσιώσης εὐγενοῦς κ. Κίγγ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀνάγνωσμα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας

[Συνέχεια]

Ἀλλ' ὁποῖον θέαμα! Ἡ καρδία διερράγη εἰς δύο ἀπέναντι τοῦ ἔμπροσθέν μου φάσματος καὶ κατέπεσεν εἰς συντρίμματα. Τότε δὲ ἐγένετο πέριξ μου νύξ, βαρεῖα καὶ μέλαινα. Περικυκλούμενος δὲ ὑπ' αὐτῆς, ἤκουον μορμυρισμοὺς θρηνωδῶν ἀσμάτων, ἅτινα κατένυσσον τὴν καρδίαν μου. Μοὶ ἔλεγον. «Εἶσαι δημιουργός; Σύ; Δημιουργέ: Διατί ἡ ποίησις ῥέει ἀπὸ τῶν χειλέων σου; Ἀτυχὲ ποιητά! Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἔπραξας ὅπως συγκινήσῃς τὸν κόσμον καὶ οἱ στεναγμοί σου ἀκουσθῶσιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεαν; Ζῇς λοιπὸν σύ, ἐὰν ἡ ζωή σου δὲν ὑπερβαίνῃ τὴν ὕπαρξίν σου, ἐὰν ἡ ψυχή σου δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ σύμπαντος τοῦ κόσμου καὶ ἂν οἱ λόγοι σου δὲν διατωνίζωνται;»

Ἐν τούτοις ἐκυλιόμην ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ ἔβλεπον ἐμαυτὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς κεχωσμένους, τὰ χείλη αἱμόφυρτα, τοὺς ὀδόντας τρίζοντας, χειρονομοῦντα ἐν τῷ κενῷ καὶ μένοντα μὲ τρέμοντας τοὺς δακτύλους. Αἴφνης ἐγένετο φῶς περὶ ἐμὲ καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης μου. Ἡ εὐωδία μυριάδων ἀνθέων μὲ περιεστοίχει καὶ εἶδον ἀποσπώμενον ἀπὸ ἐλαφροῦ νέφους βραδέως, ὡς ρεμβασμόν, τὴν ὡραιοτέραν παρθένον ἥν ποτε ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ. Ἔθετο δὲ τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἀνήγειρε τὴν χεῖρά μου, ἔλαβε τὴν λύραν μου καὶ μοὶ εἶπε διὰ γλυκείας φωνῆς ὡς ἡ αὔρα ἑσπέρας Μαΐου:

«Ἡ ἀθανασία! Εἰς τὸν ἀγνὸν ἡ ἀθανασία παρέχεται! Ἄκουσον τὸν στίχον, ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄσμα. Ἦλθον πρὸς σέ! Μὴ κλαίεις πλέον!» Καὶ διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς, παρθενων ἐκ φιλημάτων, ἐσπόγγισε καὶ ἐφίλησε τοὺς ἐκ δακρύων καθύγρους ὀφθαλμούς μου. Μοὶ ἀνήκεις, μοὶ εἶπεν. Οὐδεὶς δύναται νὰ σὲ συντείψῃ. Τὸ ἄλγος, αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ τοῦ κόσμου εὐτέλειαι εἰς μάτην θὰ σὲ θίξωσιν. Διέφυγες τὸν κατακλυσμόν. Ἡ νὺξ οὐδέποτε θέλει δυνηθῇ νὰ σὲ περικαλύψῃ. Μοὶ ἀνήκεις. Διὰ σὲ ἡ νὺξ ἔσται πλήρης οὐρανίων ὀπτασιῶν. Μόνον ἐγκατάλειψον αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ ἔσο ἰδικός μου καθ' ὁλοκληρίαν!» Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς ὑψώθη ἡδεῖα ὡς ἀναδιδομένη ἐκ χορδῆς ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ψαυομένης. Ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐξῆλθεν ὅ,τι διηνεκῶς ἐθήρευον. Δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀναπνεύσω. Δὲν ἤμην πλέον ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐξηπλωμένος. Περιιπτάμην ἄνευ δυσχερείας ἐν τῷ αἰθέρι· «ἐγὼ αὐτὸς ἤμην ὡς ἦχος». Σύσσωμος μετεμορφώθην εἰς ἦχον, ὅστις διεχέετο ὡς ἀκτὶς αὐτῆς. ὡς πνοή τις ἀπὸ τῶν χειλέων αὐτῆς. Κατενόησα τὴν αἰωνιότητα Ἀπαχθεὶς εἰς τὰ ὕψη δὲν εἶχον συναίσθησιν ἐμαυτοῦ οὐδ' ἐντὸς οὐδ' ἐκτός. Ἤμην ἄνευ ὁράσεως, ἄνευ ἀκοῆς, ἄνευ βάρους. Ἤμην ἀκτὶς τοῦ οὐρανίου φωτός, ἥτις ἀντηχεῖ ἐν τοῖς ἄνω καὶ κινεῖται εἰς μυριάδας χρωμάτων καὶ σχημάτων ἀνεπινοήτων.

«Ἀρκεῖ! Ἡ ὥρα ἐσήμανεν! Λάβε τὴν αἰωνιότητά μου!». Τότε τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ κατηυνάσθη καὶ ἠσθάνθην ὅτι τὸ σῶμα ἔζη εἰσέτι. Τὸ ἄσμα ἀντήχει ἔτι ἀνιπτάμενον. Διέκρινα τὸν φωτεινὸν μανδύαν αὐτῆς, τὴν λεπτοφυῆ καὶ πορφυρόχρουν ὡς τὰ φύλλα ῥόδου χεῖρα αὐτῆς.

Ἡ οὐρανία ὀπτασία μοὶ ἔνευσε νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτήν. Ὅπως τὴν περιεργασθῶ κάλλιον, ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμοὺς περισσότερον ὅπως μὴ μὲ διαφύγῃ ἡ ὡραία αὕτη ὀπτασία. Τότε εἶδον αὖθις τὴν κλίνην καὶ τὸ ἀργυροῦν κηροπήγιον, ὁπόθεν ἔρρεον κήρινα δάκρυα. Ὁ ἥλιος ὅστις ἀνέτελλεν ὑπερήφανος ἐν τῇ ἀνατολῇ μὲ προσέβαλλε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων του. Αὗται ἔψαυον τὸ μέτωπόν μου δεικνύουσαί μοι τὰ πέριξ μου ἔτι οὐράνια χρώματα, ἅτινα περιείλισον τὰς σκέψεις μου. Ἀνήγειρα τὴν χεῖρά μου, ἔλαβον τὴν λύραν μου καὶ ἐκ τῶν χορδῶν αὐτῆς ἀνέπεμψα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς θείους στόνους, οἵτινες εἶχον κατακηλήσει τὴν ἀκοήν μου ἐν τοῖς ἀτελευτήτοις ὀνείροις μου. Ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἠσθανόμην ἔτι τὸν ἀσπασμόν, ὃν μοὶ εἶχε δώσει τὸ ἄσμα. Ἤμην εὐτυχής, ἀπείρως εὐτυχής, καὶ εὗρον τὴν εὐτυχίαν μου τόσον ἄμετρον, ὥστε ὁ ἐλαφρὸς τῆς πνοίας ὕπνος μὲ κατέλαβεν αὖθις. Ἀλλὰ ταχέως ἐξύπνησα ὑπὸ τοῦ κελαδήματος τῶν πτηνῶν, τοῦ ὕμνου αὐτῶν πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Βεβαίως, δεσποινίδες μου, θὰ ἔχητε ὅλαι ἀναγνώσει σοφὰ παραδείγματα περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ χρόνου. Ὅσαι ἐξ ὑμῶν ἔσχον τὴν ὠφέλιμον ἕξιν νὰ σημειώσωσιν ὅσα μέρη ἐκ τῶν ἀναγνώσεών των ἔκαμαν εἰς αὐτὰς τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν, θέλουσιν ἐπανεύρει εἰς γωνίαν τοῦ λευκώματός των σκέψεις, ὡς αἱ κατωτέρω:

«Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν ζωήν, μὴ σπαταλᾶτε τὸν χρόνον, διότι ἐξ αὐτοῦ συνίσταται αὕτη».

Ἢ τὴν ἄλλην:

«Ὁ χρόνος εἶναι τὸ νόμισμα τῆς αἰωνιότητος».

Φεῦ! Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν· ὅτε τις εἶναι νέος σπανίως σταματᾷ εἰς τοιαύτας σκέψεις. Τὰς ἀναγινώσκει καὶ θαυμάζει τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν, ἀλλ' εἶτα σπεύδει νὰ τὰς λησμονήσῃ. Ἡ ζωὴ φαίνεται τόσον μακρά, ὅτε εἶναί τις εἰς ἡλικίαν δέκα πέντε, δέκα ὀκτώ, ἢ εἴκοσιν ἐτῶν, ὥστε δὲν σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ φεισθῇ τοῦ ὑφάσματος, ἐξ οὗ αὕτη συνίσταται.

Ἄλλως τε ἡ νεότης εἶναι ἡ ἡλικία τῶν κενῶν ρεμβασμῶν, τοῦ ποιητικοῦ καὶ κινδυνώδους **farniente**, καὶ ἐὰν τύψις τὴν κατελάβῃ ἐνίοτε ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ χρόνου, λέγει καθ'ἑαυτήν, ὅτι θὰ ἀνακτήσῃ ἀργότερον ὅ,τι σήμερον σπαταλᾷ.

Καὶ ὅμως ὄχι· πρέπει νὰ πεισθῇ τις καλῶς ὅτι τὸ μέγα τοῦτο σφάλμα τῆς ἀπωλείας τοῦ χρόνου οὐδέποτε ἀνορθοῦται. Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἐν τῇ πραγματικῇ καὶ ὑψηλῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως; Τὸ ἐκτελεῖν τὰ πλεῖστα τῶν χρησίμων πραγμάτων, τὸ τελειοποιεῖσθαι, τὸ ἐνεργεῖν, τὸ ἐκπληροῦν τὸν σκοπόν, ὅστις μᾶς ἐπεβλήθη καὶ τὴν ἀποστολήν, ἐφ' ᾗ ἐκλήθημεν. Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος δὲν ὀνομάζει ἀπολύτως ζωὴν ὅ,τι ἔχει κοινὸν μὲ τὰ κτήνη ἢ τὰ φυτά: δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναπνέῃ τις, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται διὰ νὰ τολμᾷ νὰ λέγῃ ὅτι ζῇ· ἀλλ' οὔτε δόσις τις πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἐπίσης ἀρκετὴ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἰδεῶδες τῆς ὑπάρξεως, οἵαν ὁ Θεὸς μᾶς παρεσκεύασεν αὐτήν. Ἡ ἀθάνατος ψυχὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ μέρος της ἐν αὐτῇ καὶ νὰ βεβαιοῖ καὶ ἑτοιμάζῃ συγχρόνως τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμόν, ποιουμένη κατὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διόδόν της τὴν καλλιτέραν καὶ ὠφελιμωτέραν χρῆσιν.

Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη καλῶς ὁποῖα καθήκοντα θὰ σᾶς ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἀλλ' ἐστὲ βέβαιαι ὅτι ὅλα θὰ ἔχωσι κοινὴν τὴν βάσιν: τὸ λησμονεῖν ἑαυτὰς καὶ ἀφοσιοῦσθαι τοῖς ἄλλοις. Ἡ ἀφοσίωσις αὕτη, ὑφ' οἵαν δήποτε μορφὴν καὶ ἐὰν παρουσιασθῇ ὑμῖν, πρέπει νὰ σᾶς εὕρῃ ἑτοίμους. Αἱ στοργαὶ τῆς οἰκογενείας ἢ αἱ παθήσεις τοῦ πλησίον θα ἀπαιτήσωσι τὰς ὥρας σας ὅσον καὶ τὰς συμπαθείας σας. Ἐὰν συνειθίσητε νὰ σπαταλᾶτε τὸν καιρόν σας κατὰ τὰς ὀρέξεις σας ἢ τὴν ὀκνηρίαν σας, πῶς θὰ ἔχητε ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ θάρρος καὶ τὴν φρόνησιν νὰ μεταχειρισθῆτε αὐτὸν χρησίμως;

Ἤδη ἔχετε καιρόν, ὃν αἱ βιωτικαὶ ἐργασίαι θὰ σᾶς ἀπασχολήσωσι βραδύτερον. Ὠφελήθητε αὐτοῦ πρὸς ὡρίμανσιν τοῦ πνεύματός σας, πρὸς μόρφωσιν τῆς κρίσεώς σας καὶ οὕτω γενόμεναι γυναῖκες διακεκριμέναι καὶ ἀνώτεραι ἑαυτῶν, προετοιμάζετε πραγματικὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐπιρροὴν καὶ ὠφέλιμον διὰ τὸ μέλλον πεῖραν.

Τὸ ἀναγινώσκειν ἀσήμαντα καὶ ἄχρηστα βιβλία εἶναι σπατάλη τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας τόσα καλὰ καὶ εὐγενῆ νὰ πράξητε, τὰ ὁποῖα καὶ ὑμᾶς θὰ καταστήσωσι καλλιτέρας καὶ τὸ φρόνημά σας θὰ ἀνυψώσωσιν.

Δύνασθε ἀκόμη νὰ ἀποκτήσητε τὴν μετριόφρονα, ἀλλ' ἀναπόφευκτον εἰς ὅλας τὰς τάξεις πεῖραν τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδεσποίνης. Καὶ δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ μάθητε νὰ ἐργάζησθε, νὰ οἰκονομῆτε ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς φιλεργίας σας, νὰ ἐνδύητε τοὺς ἐνδεεῖς, παρὰ νὰ σπαταλᾶτε τὸν καιρόν σας εἰς ἄχρηστα καὶ μάταια πράγματα;

Μὴ μὲ νομίζητε, ἐν τούτοις πολὺ αὐστηρόν. Δὲν ἀξιῶ νὰ προγράψω τὴν εἰς καλλιτεχνικὰ ἔργα ἐπίδοσίν σας, ἅτινα εἶναι προωρισμένα νὰ προξενήσωσιν εὐχαρίστησιν φίλης ἢ νὰ καλλωπίσωσι τὸν οἶκόν σας, οὔτε τὰς εὐαρέστους ἀναγνώσεις, ἐν αἷς ὑπάρχει καὶ μικρὰ ὠφέλεια, οὔτε τὰς μετρίας ἡδονάς, οὐδὲ τὴν ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἐπεθύμουν ὅπως αἱ νεάνιδες συνειθίσωσι νὰ θεωρῶσι τὸν χρόνον ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, τῆς ὁποίας θὰ δώσωσιν αὐστηρὸν ἀπολογισμόν, ὡς πολύτιμον βάσιν, ἐξ ἧς ὀφείλουσι νὰ ἀρυσθῶσιν ὠφελείας καὶ δι' ἑαυτὰς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ πληροῦν τὴν ὕπαρξιν δι' εὐγενῶν καὶ ἀγαθῶν πράξεων εἶναι τὸ ἀληθῶς ζῆν, ζῆν διττῶς, δι' ἐδῶ κάτω καὶ δι' ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἐν Μεσολογγίῳ, τῇ 12 Ἀπριλίου 1890.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ M. Maryan)

Τοῦλα Δ. Κόκκαλη.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Η ΥΨΙΣΤΗ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Εἶδον καθ ὕπνους ὄνειρον μαγικόν. Ἤμην εἰς τὸν παράδεισον. Ἔβλεπον ἀνὰ δύο πολλὰς χιλιάδας παρθένους περιπατούσας καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἀπεράντου τῶν ἀστέρων ὁδοῦ, ἣν οἱ ἀστρονόμοι καλοῦσι Γαλαξίαν. Ἦτο ὡς μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος λιτανεία ἀγγέλων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵσταντο ἵνα δρέψωσι φαεινόν τι ἄνθος, ὅπερ ἀπεφύλλιζον ἀκτῖνα πρὸς ἀκτῖνα, ὡς αἱ ἐπὶ τῆς γῆς ὁμόφυλοί των ἀποφυλλίζουσι τοὺς μαργαρίτας.

Οἱ ταπεινῇ τῇ φωνῇ διάλογοι αὐτῶν, οὓς ἐποίκιλλεν ἀγγελικὸς γέλως ὡμοίαζε πρὸς γλυκὺ τερέτισμα χιλιάδων μικρῶν πτηνῶν.

Ἠκολούθησα τὸν δρόμον των καὶ εὑρέθην αἴφνης εἰς τόπον μαγικόν, ἔνθα οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθαμβώθησαν καὶ ἡ ψυχή μου ὑπὸ θείου κατηυγάσθη φωτός. Οὔτε αἱ μυριόχροοι ἀργυραῖ ἀποχρώσεις τοῦ ἐν τῇ χρυσῇ κοίτῃ του καταδύοντος ἡλίου, οὔτε ἡ ἀκτινοβόλοῦσα λευκότης θερινῆς πυρικαύστου ἡμέρας, οὔτε ἡ τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ κύματος γοητευτικὴ ἀνταν̀άκλασις δύναται νὰ παράσχῃ ἡμὶν ἰδέαν τῆς γλυκείας καὶ ἀπαστραπτούσης ἀκτινοβόλου διαμονῆς τῶν ἐν τοῖς οὐρανίοις τόποις διαιτωμένων Σεραφείμ. Καὶ ἡ ἀτελεύτητος αὕτη λάμψις ἡ διαχυνομένη εἰς κατανυκτικὴν ἠρεμίαν καὶ γλυκύτητα ἑωθινῆς αὐγῆς ἀποτελεῖται ὑπὸ χαρᾶς, ἔρωτος, ζωῆς.

Ἀνὰ πᾶσαν αὐτῆς ἀκτῖνα ἔλαμπε καὶ ἀρετή τις, ἀνὰ πᾶσαν ἐκπεμπομένην φλόγα ἡ ψυχὴ ἐμεθύετο. Ἠσθανόμην ἐμαυτὴν πλήρη ἀγάπης καὶ ἐλέου, πλήρη πάθους καὶ ἐκστάσεως. Ὁ ἥλιος τοῦ μαγικοῦ τούτου οὐρανοῦ εἶναι ἀναντιρρήτως μεγάλη τις καὶ ἀπέραντος καρδία, ἥτις ἀνεξαντλήτους διαχέει πηγὰς ἀκτίνων χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξωκειώθησαν εἰς τὸ πυριλαμπὲς τοῦτο μεγαλεῖον, ὅτε καὶ ἤρχισα νὰ διακρίνω μεταξὺ τῶν πολλῶν τὰς μᾶλλον ἐπιλέκτους ἐπὶ ἀρεταῖς καὶ χάρισιν. Ἐπὶ βαθμίδων ἐκ διαφανοῦς ἀλαβάστρου λευκοῦ ὡς χιόνος ἐξ ἀποκρυσταλλωθέντος φωτὸς ἐκάθηντο αὗται περιβεβλημέναι πορφυρᾶς καὶ ὑακινθίνους περιβολάς, μὲ τὰ

βλέμματα ἐστραμμένα εἰς θαυμασίαν τινὰ ὀπτασίαν, ἤν, φεῦ! δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀτενίσω, ἀλλ' ἦν ἐφανταζόμην ἐκ τοῦ ἀμιμήτου μειδιάματος, ἐκ τῆς εἰς λατρείαν τῶν βραχιόνων τάσεως, ἥτις καὶ ἀπετέλει τὴν εἰκόνα τῆς τελείας τῶν μακάρων εὐδαιμονίας.

* * *

Ἐρρίφθην γονυκλιτὴς πρὸ μιᾶς τῶν ἐπιλέκτων τούτων καὶ ἠτένιζον πρὸς αὐτὴν ἔκθαμβος. Γονυκλιτεῖς ὡς ἐγὼ πολλαὶ Χερουβεὶμ ἐθυμίαζον τὸν περὶ αὐτὴν χῶρον δι' ἀργυρῶν θυμιατηρίων καὶ ὕμνουν ἐν γλυκείᾳ κατανύξει τὰς ἀρετάς της. Αὕτη ἤκουσε σύννους καὶ εὐτυχής.

— Ὦ τρισεύδαιμον! τῇ εἶπον. Μόνη ἡ θέα τῆς εὐτυχίας σου περιβάλλει καὶ κατανύσσει καὶ ἐμέ. Εὐδόκησον, σὲ ἱκετεύω, νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς. Ἔρχομαι ἐκ τῆς γῆς καὶ ὀφείλω, φεῦ! νὰ ἐπανέλθω εἰς αὐτήν, καταδεδικασμένη νὰ πλανῶμαι ἐπὶ μακρὸν ἴσως ἔτι χρόνον ἐν τῇ ἀπεράντῳ κοιλάδι τοῦ πόνου καὶ τῶν δοκιμασιῶν. Εἰπέ μοι, σὲ ἐξορκίζω διὰ τίνων ἀρετῶν ἠξιώθης τὴν ὡραίαν ταύτην θέσιν ἐν τῷ θείῳ τῶν ψυχῶν χορῷ;

Ἐταπείνωσε πρός με τὸ βλέμμα, καὶ μὲ φωνὴν ὁμοίαν πρὸς μελῳδίαν γλυκυμόλπου ἀηδόνος εἶπεν:

— Ἤμην εὐσεβής. Ἐγκατέλειψα τὸν κόσμον χάριν τοῦ μοναχικοῦ βίου. Καίτοι ὁ κανονισμὸς τῆς μονῆς, ἐν ᾗ ἐνεκλείσθην, ἦτο σκληρὸς καὶ ἐπίμοχθος, ἐγὼ τὸν εὕρισκον γλυκὺν καὶ εὐάρεστον· ἠρεσκόμην εἰς τὰς νηστείας, τὰς μετανοίας, τὰς νυχθημέρους προσευχὰς καὶ ἀγρυπνίας. Ἠγνόουν ὅτι ὑπῆρχον νεάνιδες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἡ καρδία ἠδύνατο νὰ πάλλῃ δι' ἄλλο αἴσθημα ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, καὶ μητέρες τερπόμεναι ἐν τοῖς παιγνίοις τῶν τέκνων των. Καὶ ὅτε πρὸ τῆς γλυκείας ἔτι χαραυγῆς ἐξήγειρέ με τοῦ ὕπνου ὁ κώδων τοῦ ναοῦ, δὲν ἐμεμψιμοίρουν διὰ τὴν ξηρὰν καὶ καταπληγόνουσαν τὸ σῶμα κοίτην μου, ἀλλ' οὔτε διὰ τὸ ψῦχος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔφρισσον οἱ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ ναοῦ γυμνοὶ πόδες μου.

* * *

Ὀλίγον ἀπωτέρω ἄλλη ἐπίλεκτος εὐτυχεστέρα τῆς πρώτης εἵλκυσε τὴν προσοχήν μου. Τοιαῦται ἐξεπέμποντο ἀπὸ τοῦ σώματός της ἀκτῖνες, ὥστε ἡ παραδεισιακὴ ἡμέρα μεθ' ὅλην τὴν λαμπρότητά της ἐφαίνετο καταυγαζομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων της.

Μετὰ τῶν Χερουβεὶμ συνήνουν τοὺς ὕμνους των καὶ τὰ Σεραφεὶμ θυμιάζοντα αὐτὴν διὰ χρυσῶν θυμιατηρίων.

Ἐγονάτισα πρὸ αὐτῆς ἐν ἠρρήτῳ συγκινήσει.

— Ὦ λατρευτὴ ἁγία! τῇ εἶπον. Ἐκπέμπεται ἀπὸ σοῦ τόσον διάπυρον φῶς, ὥστε ἡ ψυχή μου ἐπὶ τῇ θέᾳ σου ἀνασκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς καὶ πτοεῖται καὶ πτύσσεται ὡς φύλλον ξηρὸν ὑπὸ τὴν πνοὴν ἀνέμου πυρός. Εὐδόκησον, σὲ ἐξορκίζω, νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς.

— Εἶμαι ἀπόδημος τοῦ ταπεινοῦ πλανήτου, ὃν γῆν καλοῦσι, καὶ ἔνθα αἱ ὀδύναι εἶναι τόσον πολλαὶ καὶ ἡ χαρὰ τόσον ὀλίγη.

— Εἴπατε καὶ εἰς ἐμέ, ἥτις τόσον ἔκλαυσα χωρὶς οὐδέποτε νὰ μειδιάσω, ποῖα ἔξοχα προτερήματα ἐξησφάλισαν ὑμῖν τόσον τελείαν εὐδαιμονίαν;

Ἔκλινε πρός με τὴν κεφαλήν, ἐξ ἧς μυριάδες ἐξεπέμφθησαν ἀκτῖνες, καὶ διὰ φωνῆς παρεμφεροῦς πρὸς οὐρανίαν ἅρπαν, ἣν πτέρυξ διαβαίνοντος ἀγγέλου ἔψαυσεν ἐλαφρῶς, εἶπεν:

— Ἤμην ἐλεήμων. Δὲν ἐμιμούμην ἐκείνας, αἵτινες ἐν τῇ τέρψει τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν γελώτων λησμονοῦσι τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀπέλπιδας. Δὲν ἠρκούμην εἰς ἀδρανῆ βίον προσευχῶν καὶ μετανοίας. Ἐπεσκεπτόμην τοὺς πτωχοὺς καὶ πᾶν ὅ,τι εἶχον ἀνῆκεν αὐτοῖς. Ἤμην οἰκεία πάσης καλύβης, ἐν ᾗ κλαίουσι, καὶ τὰ δάκρυα πάντων ἔπαυον εὐθὺς ὡς εἰσηρχόμην. Τὰς νύκτας μου διηρχόμην νανουρίζουσα τὰ ὀρφανὰ καὶ ἄστεγα μικρά, ἅτινα ἐφιλοξένουν ὑπὸ τὴν στέγην μου. Παρηγόρουν τὰς χήρας καὶ καθίστων τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν γερόντων γλυκείας καὶ εἰρηνικάς. Τὴν ἐπαύριον τοῦ θανάτου μου δὲν εὗρον ἐν τοῖς ἱματιοφυλακείοις μου σινδόνα, ἐν ᾗ νὰ περιτυλίξωσι τὸ σῶμά μου, διότι καὶ αἱ παλαιόταται αὐταὶ ἐθόναι μου εἶχον χρησιμοποιηθῆ εἰς κατασκευὴν μοτοῦ διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ πληγωμένους.

* * *

Τότε διενοούμην καθ' ἑαυτὴν ὅτι δικαίως ἡ Ἐκκλησία συνιστᾷ ταῖς Χριστιαναῖς τὴν εὐποιΐαν καὶ τὴν προσευχήν, ἀφοῦ τοιαύτη εὐτυχία καὶ δόξα ἐπιφυλάσσεται αὐταῖς ὡς ἀμοιβή. Μεγάλη δὲ μελαγχολία καὶ οἶκτος καὶ θλῖψις κατέλαβε τὴν ψυχήν μου ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι τόσαι ἀγαθαὶ γυναῖκες ἀπόλλυνται, διότι δὲν ἀπέκτησαν τὴν συνήθειαν νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ δαπανῶσιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ὅσα διαθέτουσιν εἰς ἀγορὰν κοσμημάτων καὶ ἀνθέων. Αἴφνης καὶ ἄλλη ἐπίλεκτος προσείλκυσε τὴν προσοχήν μου. Αὕτη ἐφαίνετο ἀσυγκρίτως μακαριωτέρα τῶν λοιπῶν, περιεβάλλετο δὲ ὑπὸ τοιαύτης μαγικῆς αἴγλης καὶ λαμπηδόνος, ὥστε διέκρινον αὐτὴν μόνον διὰ μέσου πυρίνων νεφελῶν, αἵτινες ἐπυρπόλουν τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὡμοίαζε πρὸς μυροβόλον ἀνθοδέσμην ἐν τῷ μέσῳ ἀπεκρυσταλλωμένων φλογῶν πυρός, πάντα δὲ τὰ οὐράνια πνεύματα ὑπὸ τὴν τῶν ἀρχαγγέλων διεύθυνσιν ὕμνουν τὰς ἀρετάς της καὶ ἐθυμίαζον αὐτὴν δι' ἀδαμαντίνων θυμιατηρίων.

Ἔκυψα πρὸς αὐτῆς κλείουσα ὡς ἐν μέθῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὦ! σύ, ἡ τρισμακαριστάτη τῶν ἐκλεκτῶν! ἐψιθύρισα. Τί λοιπὸν ὑπεράνθρωπον ἀγαθὸν ἔπραξας ὅπως εἰς τοιαύτην βαθμῖδα μακαριότητος προαχθῇς! Ποσεύχου, τῇ εἶπον, ὦ τρισαγία μάρτυς τῆς πίστεως, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης, ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ὄχι, εἶπεν ἐκείνη, δὲν εἶμαι ἁγία, οὔτε μάρτυς, ἀλλ' οὔτε κἂν ἡρωΐς τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης ἢ αὐταπαρνήσεως. Ὑπῆρξα μόνον ὡραία καὶ ἡ καρδία μου ἦτο ἐπίσης καλή, ὅσον καὶ ἡ μορφή μου. Ἐπάλαισα κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ κάλλους καὶ ἐξῆλθον ἀγνὴ νικήτρια, διαμείνασα πιστὴ σύζυγος, καλὴ μήτηρ καὶ καλὴ Χριστιανή.

Η ΠΟΙΚΙΛΑΤΙΚΗ

Γ'

Ἐν τῷ μέσῳ ὁ Ζεύς, ἡ Ἥρα, ἡ Θέμις, ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Δύο δὲ διαφόρων στάσεων εἰκόνες τοῦ Συβαρίτου Ἀλκιτθένους ἐνεστίζοντο πρὸς τὰ πλάγια. Τὸ ὕφασμα τοῦτο ἀπέκτησε κατόπιν Διονύσιος ὁ Πρεσβύτερος, τὸ ἐπώλησε δὲ εἰς τοὺς Καρχηδονίους ἀντὶ ἑκατὸν εἴκοσι ταλάντων ἤτοι 660,000 φράγκων.

Ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται ὁποίαν θέσιν κατεῖχεν ἡ ποικιλτικὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ βιομηχανίᾳ καὶ οἵας ὑπερόγκους τιμὰς

προσέφερον τότε πρὸς ἀπόκτησιν ὡραίου ὑφάσματος, ὡς πράττουσι σήμερον δι' ἀπόκτησιν ὡραίας εἰκόνος.

Ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἀναφέρεται ἐν ταῖς ἄνω μνημονευομέναις πραγματείαις καὶ ὅπερ ἐν τούτοις ἀποδεικνύεται ἐν τῷ Β' τεύχει τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός», εἶναι ὅτι ἡ ποικιλτικὴ τὸ πρῶτον ἐπενοήθη ἐν Κίνᾳ 2,602 π. Χ. ἔτη ὑπὸ τῆς Κινέζας Αὐτοκρατείρας Λουΐ Τσέου τῆς ἐπινοητρίας τῆς παραγωγῆς καὶ ἐπεξεργασίας τῆς μεταξῆς καὶ τῆς διὰ τῶν μεταξίνων κλωστῶν ὑφαντικῆς καὶ ποικιλτικῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὡς διακοσμητικὴ τέχνη τῶν ναῶν καὶ ἱερῶν ἐνδυμάτων ἡ ποικιλτικὴ ἀπετέλεσεν ἀείποτε τὴν μόνην ἐπιτεταμμένην πολυτέλειαν τοῦ Κλήρου. Οἱ Ἑβραῖοι μάλιστα ἀπέδιδον τὴν ἐπινόησιν τῆς ποικιλτικῆς εἰς τὴν Νωεμίν, μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Νῶε. Ὅτι δὲ μεγάλην ἀπέδιδεν σημασίαν καὶ αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν διὰ ποικιλμάτων διακόσμησιν τῶν ἱερῶν, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐν τῇ Βίβλῳ σχετικῆς περικοπῆς, καθ' ἣν ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ἐν ᾗ ἐφυλάσσετο ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, ὤφειλε νὰ περικαλύπτηται τῇ διαταγῇ αὐτοῦ τοῦ Νῶε ὑπὸ ὀθόνης ἐκ λινοῦ πολυστρέπτου πορφυροῦ καὶ βυσσινοειδοῦς, πεποικιλμένου χρυσοῖς ποικίλμασι καὶ πολυτίμοις λίθοις.

Ἐν γένει δὲ ἡ ποικιλτικὴ δυνάμεβα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι συμφυὴς τῇ γυναικὶ καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι σήμερον ἐγένετο αὕτη μία τῶν κυριωτάτων καλλιτεχνικῶν ἐνασχολήσεων, προσιτὴ ἐξ ἴσου εἰς τὰς ἀξέστους καὶ ἀπολιτίστους ἀγρότιδας καὶ ποιμενίδας, ὡς καὶ εἰς τὰς μαμμοθρέπτους τῶν μεγαλοπόλεων δεσποινίδας.

Κατὰ τὸν Πλίνιον, αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων εἰσήγαγον τὰ ἐπὶ τῶν φορεμάτων ποικίλματα, ὁρμώμεναι ὑπὸ λόγων ὅλως οἰκονομικῶν. Εὐθὺς ὡς ἐφθείρετό που τὸ φόρεμα ἕνεκα τῆς συνεχοῦς τριβῆς καὶ χρήσεως, ἀντὶ νὰ ἐπιθέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐμβάλλωμα ἄκοσμον, ἐπενόησαν νὰ ἐπιρράπτωσι τεμάχια ἐκ διαφοροχρόου ὑφάσματος, κεκομμένου εἰς σχήματα παριστῶντα ἢ φύλλον ἢ ἄνθος ἢ πτηνὸν καθ' ὡρισμένα διαστήματα. Ταῦτα προσήρμοζον διὰ χρωματιστῶν κλωστῶν καὶ ἐποίκιλλον ἐπίσης δι' ἀναλόγων πρὸς τὸ παριστανόμενον πρᾶγμα σχεδίων. Ἐπειδὴ δὲ συνεχέστερον αἱ γυναικεῖαι ἐσθῆτες ἐφθείροντο πρὸς τὰ ἄκρα αὐτῶν ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προστριβῆς, αἱ δέσποιναι τῆς Ρώμης περιεπλαισίουν ἀρχικῶς αὐτὰς δι' ἐπιθέτου τεμαχίου ἐξ ἐρυθροῦ ὑφάσματος.

Ὅτε δ' ἡ πολυτέλεια εἰσήχθη ἀκράτητος ἐν Ρώμῃ, τότε ἡ περιπλαισιοῦσα τὴν ἐσθῆτα λωρὶς ἐσήμαινεν ἰδίαν κοινωνικὴν τάξιν γυναικῶν, ἀναλόγως δὲ τοῦ χρώματος ἐχρησίμευεν εἰς διάκρισιν τῆς ἡλικίας ἢ εἰς ἐκδήλωσιν χαρᾶς ἢ πένθους.

Καὶ ἐκ τούτου λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὅτι πάντα τὰ εἴδη τῆς διακοσμητικῆς ποικιλτικῆς ἐπενοήθησαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ὅτι τὰ **applications** καὶ αἱ νέαι δῆθεν ἐφευρέσεις τῶν Εὐρωπαίων εἶναι ἁπλουστάτη τῶν ἐπινοήσεων ἐκείνων ἀντιγραφή.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναῖκες σύμβουλοι σχολείων ἐν Σουηδίᾳ. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τῶν σχολικῶν συμβουλίων ἐν Σουηδίᾳ ἐξελέγησαν σύμβουλοι διὰ τὰς ἀκολούθους σουηδικὰς πόλεις αἱ ἑξῆς κυρίαι: Ἡ δεσποινὶς Ἐγγεστραὶμ ἐν Στοκχόλμῃ, ἡ δεσποινὶς Ρὰλφ ἐν Γετεβούργῃ, ἡ κ. Ὄλσον ἐν Κυρκισέμλῃ, αἱ κ. κ. Φὰγκ καὶ Βελφὰγ ἐν Φασσβέργῃ, ἡ κ. δ' Ἀγγὰτ ἐν Γριμεστὸν καὶ ἡ κόμησσα δ' Ἄϊσεν ἐν Ἐλσιμβούργῃ· ἐν Νορβηγίᾳ δὲ μία φοιτήτρια ἐπελέγη διευθύντρια τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Συνδέσμου τῶν Νορβηγιανῶν φοιτητῶν.

Ἄσυλον γυναικῶν. Ἡ Ledru-Pollin ἐκληροδότησεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων ὡραῖον κτῆμα μετὰ πλουσίας καὶ ἀπεράντου οἰκοδομῆς ἐν Fontenay aux Roses, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἄσυλον τῶν ἐκ τοῦ τοκετοῦ ἀνερρωνυουσῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Παρὰ τὸ ἄσυλον τοῦτο ἱδρύεται ἕτερον ἐπίσης μέγα καὶ εὐρὺ διὰ τὰς ἀπόρους ἐγκύους γυναῖκας, τὰς πασχούσας ἢ στερουμένας μέσων συντηρήσεως.

ΕΝΕΔΡΑ

Ἤδη παρίστα τὴν εἰκόνα ἀνθρώπου δυστυχοῦς καὶ ἡ μεταμέλεια, τὸ ἄνθος τοῦτο, ὅπερ μόνον ὑπὸ δακρύων ποτίζεται, ἀνέθαλλεν ἤδη ἐν τῇ τέως πεπωρωμένῃ καρδίᾳ του.

— Ἠκούσατε; εἶπεν ὁ δικαστής. Διὰ τελευταίαν φορὰν σᾶς ἐπαναλαμβάνω: Μετανοήσατε. Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ σας σᾶς ἐξορκίζω, ὁμολογήσατε τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐὰν ἡ Δουκιανὴ μὲ διαταξῇ, εἶπεν ὁ ἄθλιος, θέλω εὐχαρίστως τὴν ὑπακούσει.

Ἡ νεᾶνις συγκεκινημένη ἠγέρθη παράυτα τῆς θέσεώς της. Μόλις συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της εἶπεν ἀτενίζουσα τὸν ἔνοχον μετὰ συμπαθείας:

— Ναί, Ἰωάννη, ὁμολόγησον, σὲ παρακαλῶ.

Καὶ ἐκεῖνος ἠγέρθη κλονούμενος.

— Ὑπακούω, εἶπεν, εἰς τὴν ὑστάτην ταύτην διαταγήν σου. Ναί! ὁμολογῶ ὅτι ἐδολοφόνησα τὸν Βουρέῳ, ἵνα τῷ κλέψω πεντήκοντα χιλ. φρ., ἅτινα καὶ ἀληθῶς ὑπεξήρεσα. Ὁμολογῶ πρὸς τούτοις ὅτι ἀπεπειράθην νὰ δηλητηριάσω τὴν Κλαυδίνην δι' ἀρσενικοῦ.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ Κουρλάνδος μὲ θορυβώδη στεναγμὸν ἱκανοποιήσεως. Εἶναι ἡ πρώτη ἐπιτυχία μου καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶναι πολὺ ἐνωοῖς κατόπιν τόσων ἐτῶν ἐργασίαν.

Ὁ δικαστὴς τότε ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες περιεκύκλουν τὸν κατάδικον. Οὗτος τοὺς ἠκολούθησεν ἥσυχος καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως στρέψας τὸ ὕστατον βλέμμα του, πλῆρες ἀδόλου ἀγάπης καὶ πόνου πρὸς τὴν Δουκιανήν, τὴν κόρην τῶν ὀνείρων καὶ πόθων του.

Αὕτη προσηύχετο γονυκλιτὴς πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ Γεωργίου καὶ δὲν εἶδε τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο τοῦ Ἰωάννου βλέμμα.

Ἡ ὑπόθεσις Μονμάγερ διεξήχθη ταχέως. Ὁ Δοριὰτ ἀπεσταλη εἰς Παρισίους μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς εἰρήνης, κατὰ τὸν νόμον δὲ ὤφειλε καὶ πάλιν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ κακουργιοδικείου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου Μονμάγερ.

Ἡ Μαρία Δοριὰτ λὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Τῷ ἔγραψεν ἐπανειλημμένως, χωρὶς ὅμως νὰ τολμήσῃ νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὸ τραγικὸν τῶν υἱῶν της τέλος, ὡς καὶ τὴν πυρπόλησιν τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου των. Ἓν μόνον ἤτο γνωστόν: ὅτι ἡ ἀθῳότης του ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ἤθελεν ἐπισήμως καὶ δημοσίᾳ τῷ ἀπονεμηθῇ δικαιοσύνη, ἐνῷ τὸ ὄνομα τοῦ καταδίκου ἤθελε παραδοθῇ εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν κοινὴν κατάκρισιν. Εἶμαι τόσῳ μᾶλλον εὐτυχής, ἔλεγεν ὁ ἀτυχὴς γέρων, ὅσον οὐδεμίαν πλέον ἔτρεφον ἐν τῇ ψυχῇ μου ἐλπίδα ἀθῳώσεως.

Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ὁ Μονμάγερ παρέστη κατηγορικός. Δὲν ἐζήτησε νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτόν, ἀλλ' οὔτε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρᾶξίν του. Ὡμολόγησεν ἄνευ περιστροφῶν, ἠκολούθησε μετ' ἀπαθείας τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ ἐδέχθη μεθ' ἱκανῆς ψυχρότητος τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Ἀπεποιήθη νὰ ζητήσῃ χάριν καὶ ἀνέμενε τὸν θάνατον μετ' ἀδιαφορίας ἀξιοθαυμάστου.

Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἡ Μαρία Δοριὰτ προσῆλθε μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸ δικαστήριον. πρώτη ἐκείνη ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της. εὐθὺς ὡς ὁ διαστὴς προέφερε τὴν πολυσήμαντον φράσιν: Μιχαὴλ Δοριάτ, εἶσαι ἐλεύθερος!

Τὸ παριστάμενον πλῆθος συγκεκινημένον παρηκολούθει τὴν χαρὰν τῶν δύο συζύγων. ἥτις, φεῦ! δὲν ἐπέπρωτο νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολύ.

Αἱ Δανίδες ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς σχολαῖς. Διὰ νόμου εἰδικοῦ ἐπετράπη εἰς τὰς Δανίδας νὰ φοιτῶσιν εἰς ἁπάσας τὰς γεωργικὰς τοῦ κράτους σχολάς.

Γυναῖκες τετραχορδισταί. Πρόκειται περὶ νεαρῶν κορασίδων, ἀφοσιωσασῶν τὰ παιδικὰ των ἔτη εἰς ἐκμάθησιν τοῦ τετραχόρδου (βιολιοῦ) ἀντὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν. Κατὰ τὸν ἐν Παρισίοις ἐσχάτως τελεσθέντα ἐν τῷ Ὠδείῳ διαγωνισμὸν ἐπὶ τριάκοντα ἓξ συναγωνιζομένων δώδεκα ἦσαν νεαραὶ κόραι, ἐπιτίδουσαι μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας εἰς τὸ τετράχορδον. Προσθετέον ὅτι τρεῖς τούτων ἔτυχον πρώτων βραβείων καὶ τέσσαρες δευτέρων, ἐνῷ ἐπὶ εἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν δύο μόνον ἔλαβον πρῶτα βραβεῖα καὶ τρεῖς δεύτερα.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν εἰς τὸ τετράχορδον ὑπὸ ἔποψιν τεχνικὴν ἐξηγεῖται βεβαίως εὐκόλως, εἶναι δὲ περίεργον πῶς μέχρι σήμερον ἡ μουσικὴ ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν ἀπέκλινε μᾶλλον εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἢ εἰς τὸ τετράχορδον. Ἡ γυνὴ φύσει ἐνθουσιώδης, τρυφερά, ὑπερήφανος καὶ εὐαίσθητος ἐπιδίδει φύσει εἰς τὸ περιπαθέστερον, γλυκύτερον καὶ ἐκφραστικώτερον τῶν ὀργάνων. Καὶ τοῦτο ἀναντιρρήτως εἶναι τὸ τετράχορδον, οὗ οἱ γλυκεῖς φθόγγοι εἰσδύουσι μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς.

Μεταρρυθμίσεις ἐν Ἰνδίαις. Ἀπροσδόκητοι καὶ μεγίστης σπουδαιότητος μεταρρυθμίσεις ἐγένοντο κατ' αὐτὰς ἐν Ἰνδίαις ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Κατηργήθη ἐντελῶς καὶ τῇ ἐπεμβάσει τοῦ νόμου τὸ ἀπάνθρωπον ἔθιμον τοῦ νὰ θεωρῶνται χῆραι καὶ ἀποκλείωνται τοῦ κόσμου νεαραὶ κορασίδες πολλάκις παιδία ἔτι, ἀποθνήσκοντος τοῦ μνηστῆρος αὐτῶν. Ἐπίσης αἱ ἀνήλικοι χῆραι δὲν θὰ ὑποχρεῶνται νὰ ξυρίζωσι τὴν κόμην των.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν ἀλμυρῶν φαγητῶν. Ἐὰν συμπέσῃ κατὰ λάθος τὸ φαγητὸν νὰ γίνῃ ἀλμυρότερον τοῦ δέοντος, πλύνετε καλῶς ἐν τεμάχιον ἄνθρακος (κάρβουνον) καὶ τὸ ρίπτετε ἐν αὐτῷ, ἐνῷ βράζει εἰσέτι. Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξαλμίσητε πολὺ ἁλμυρὸν βακαλάον, θέτετε ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπου τὸν μουσκεύετε ἀφ' ἑσπέρας ἐπίσης ἓν τεμάχιον ἄνθρακος.

Κατὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ φάρυγγος καὶ ἐν γένει τῆς φλογώσεως τοῦ λαιμοῦ. Βράσατε κόλαν ὑποκαμίσου ἀραιὰν. καὶ κάμνετε ἐξ αὐτῆς γαργαρισμοὺς ἐπανειλημμένους ἐπί τινας ἡμέρας. Τὸ κακὸν πάραυτα θεραπεύεται.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιλάφι μὲ κρούσταν. Ἐὰν σᾶς περισσεύσωσι τρεῖς τέσσαρες κεφτέδες ἀπὸ τῆς προτεραίας ἢ ἐν τεμάχιον ροσμπίφ μὲ σάλτσαν, κόπτετε αὐτὸ καλῶς ὡς κιμά. Ἰδιαιτέρως βράζετε ὀρύζιον μὲ τὴν ἀνάλογον σάλτσαν καὶ τὸ βούτυρον ὡς συνήθως, καὶ ὀλίγον πρὶν ἢ εἶναι ἕτοιμον, ρίπτετε τὸν κιμάν σας, ἐὰν εἶναι φρέσκος τὸν καβουρτίζετε μὲ τὴν σάλτσαν του καὶ ἀναμιγνύετε. Ἰδιαιτέρως κτυπᾶτε τέσσαρα ὠὰ καὶ ἀναμιγνύετε μὲ αὐτὰ ἀρκετὸν τριμμένον τυρὶ ὡς κάμνετε διὰ τὰ μακαρόνια. Ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς, καὶ ἀφοῦ ὀλίγον κρυώσῃ ἀναμιγνύετε τὸ ἥμισυ τῶν ὠῶν μὲ τὸ πιλάφι σας καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐξαπλοῦτε ἐπ' αὐτοῦ. Ἀφαιρεῖτε τὴν φωτιάν, θέτετε τὴν χύτραν ἐπὶ τῆς οὕτω θερμῆς ἑστίας καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς χύτρας σας θέτετε ὀλίγα κάρβουνα ἀναμμένα, ἵνα δι' αὐτῶν σχηματισθῇ κρούστα.

ΥΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

Τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, τὸ τόσῳ ἀναγκαῖον καὶ διὰ τὴν καθαριότητα καὶ ὑγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ διὰ πᾶσαν νευραλγίαν. ἰδίᾳ δὲ κεφαλαλγίας, καὶ διὰ τὴν ἀποφορὰν τοῦ ἱδρῶτος κατέστη ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν τῆς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος ἐφόδιον.

Ποιότητος ἀρίστης, καὶ τιμῆς κατωτέρα, παντὸς συναγωνισμοῦ, 10 δρ. ἡ ὀκὰ πωλεῖται εἰς τὸ μυροπωλεῖον Ἀθανασίου Στίνη. ὁδὸς Ἑρμοῦ. ἀριθ. 7. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν λαμβάνουσιν αὐτὸ ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἰδίαν των διεύθυνσιν, μὲ προσθήκην μιᾶς δρ. διὰ τὰς ταχυδρομικὰς δαπάνας.

ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Τοιαύτη συλλογὴ ὡραίων πίλων, κομιζομένων ἑκάστοτε ἐκ Παρισίων καὶ τοιαύτη πολυπληθὴς πελατεία, ὥστε κατήντησε τὸ ἐντευκτήριον πασῶν τῶν φιλοκάλων κυριῶν τῆς Πρωτευούσης.

Μεταποιήσεις καὶ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται μετ' ἀκριβείας καὶ ταχύτητος παραδειγματικῆς καὶ μετὰ θαυμασίας καλαισθησίας, ὑπὸ Παρισινῆς πιλοποιοῦ. Τιμαὶ μετριώταται.

ΝΕΟΣ κύριος Ἕλλην ἀρίστης ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἀρρένων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΑΙΣ ἔχων ἀρίστας συστάσεις, πλὴν ἄπορος καὶ ὀρφανὸς ζητεῖ οἰκίαν, ἐν ᾗ νὰ ὑπηρετῇ, φοιτῶν ἐν ταὐτῷ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.

Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

—Πόσον ἤλλαξες, πτωχή μου Μαρία, πόσον ἐγήρασας εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα: πῶς αἱ καταμέλαναι τρίχες σου ἐλευκάνθησαν τόσον ταχέως; Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ τέκνα μας, εἶπε, στρέφων αἴφνης τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτόν;

Ἡ Μαρία ὠχρίασε καὶ ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ. Προσπαθοῦσα δὲ νὰ ἀλλάξῃ ὁμιλίαν εἶπε:

— Καὶ σὺ ἐπίσης μετεβλήθης πολύ, πτωχέ μου Δοριάτ..

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ μετὰ μεγίστου κόπου παρακολουθοῦντος αὐτὴν συζύγου της.

Ἐκεῖνος τὴν ἠρώτα περὶ τοῦ χωρίου των, περὶ τοῦ ὡραίου οἰκίσκου των, περὶ τῶν υἱῶν του, οὓς ἄλλως ἐφανταζετο ἀνδραγαθήσαντας κατὰ τὰς ἐναντίον τῶν Γερμανῶν μάχας, ἴσως δὲ καὶ φέροντας σήμερον βραβεῖα ἀριστείας ἤ τίς οἶδε, προσέθηκε μειδιῶν· ἴσως φέρουσι καὶ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ἡ ἀτυχὴς Μαρία ἐκαθητο ἐπὶ ἀνθράκων.

Πῶς νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν πολυπαθῆ ἐκεῖνον γέροντα τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν οἶκον του συμφοράν;

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει τὰς ἐρωτήσεις του.

— Καὶ ἡ καλή μας Λουκιανή, ἔλεγε, καὶ ἡ μικρὰ Κλαυδίνα; Πόσον εὐτυχὴς θεωροῦμαι διότι ἐπὶ τέλους ἀναζῶ σήμερον καὶ ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου τάφου, ὅστις συνήθως ἄγει εἰς τὸν αἰώνιον. Θὰ ἐπανίδω ὅλα αὐτὰ τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, πρῶτα δὲ πάντων τὰ ἀγαπητά μου τέκνα, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Μαρία ἐνόει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ ἐπὶ τέλους τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν.

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρότερον μοὶ εἶπες περὶ τῆς ἐπιθυμίας σου νὰ μάθῃς ἐὰν τὰ τέκνα μας ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ πατρίδος; Ἠξεύρεις δέ, πτωχέ μου φίλε, ὅτι οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὸν πόλεμον δὲν λαμβάνουσι μόνον παράσημα ἀλλὰ καὶ σφαίρας. Τὰ τέκνα μας λοιπὸν ὡς ἀληθεῖς υἱοὶ τῆς πατρίδος ἐπροτίμησαν τὸ δεύτερον.

— Καὶ εἶναι ἴσως βαρέως πληγωμένοι; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ δυστυχὴς πατήρ.

— Θάρρος! φίλε μου, θάρρος! εἶπεν ἡ Μαρία ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της.

— Οἱ υἱοί μας εἶναι νεκροί.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔμεινεν ἄναυδος. Ἔφερεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡσεὶ ἀλλοφρονῶν δὲ ἀνέκραξεν: Ὄχι, Θεέ μου! δὲν ἦμην ἄξιος τοιαύτης τιμωρίας. ἐγὼ ὅστις διήγαγον τὸν βίον μου τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως.

Ἐντὸς δύο δευτερολέπτων αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐλευκάνθησαν. Πάσας δὲ τὰς συμφορὰς καὶ ἀγωνίας τοῦ παρελθόντος ἐλησμόνει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπέναντι τοῦ μεγέθους τῆς νέας ταύτης δυστυχίας του . . . . . .

. . . . . .

Ἓν ἔτος ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Ἰωάννης Μονμάγερ ἀπέτη τὴν ὑστάτην τῶν ποινῶν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ψιθυρίζων καὶ κατὰ τὴν ἐπισημοτάτην καὶ ὑστάτην ἐκείνην τοῦ βίου του στιγμὴν τὸ ὄνομα τῆς Λουκιανῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διαρρεύσαντος ἔτους ὁ Γωτιὲ ἐνυμφεύθη μετὰ τῆς Λουκιανῆς, μεθ' ἧς συνέζη εὐτυχής. Οἱ θεοὶ γονεῖς τῆς κόρης ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀπεράντου κτήματος τοῦ Γωτιὲ καὶ ἡ καλὴ Κλαυδίνη, πενθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου, ἡτοιμάζετο νὰ ἀναλάβῃ καθήκοντα θείας παρὰ τῇ νέᾳ οἰκογενείᾳ.

ΤΕΛΟΣ